

CEBİMDEKİ DÜNYA / WORLD IN A POCKET

(Kurmaca Kısa Film /Short Feature Film)

Kısa Özet/ Synopsis:

Bu senaryo, Suriye’de Ermenilerin yoğunlukla yaşadığı Kesab bölgesinden Hatay’a, oradan da Ermenistan’a zorla göç ettirilen bir çocuğun hikayesidir. Suriye’deki hayatından geride kalanlar ise sadece cebindekilerdir.

This is the story of a child’s journey of forced migration from theArmenian district of Kesab in Syria, to the Hatay region of Turkey and to Armenia as the final destination and the new home for his family. The only remnants of his old life is in his pocket.

Cebimdeki Dünya - Tretman (Scroll down for English)

Sahne 1 – Kesab’da bombardıman altında bir ev – Gün

Anne ve baba panik halinde oturma odasında eşyaları paketlemektedirler. Tek çocukları 10 yaşındaki Azad , ne olduğunu, savaşın ne üzerine olduğunu ve ailesinin neden eşyaları topladığını anlamaya çalışmaktadır.

Annesi gözyaşlarıyla Azad’a çabuk olması gerektiğini ve onun için en değerli şeylerini hemen toplamasını söyler.

Azad odasına gider. Pencereden sokağı izlemektedir. Bazı ailelerin panikle eşyalarını taşıyarak ilerlediklerini görür. Arkadaşı Aram’ı görür, pencereyi açar.

- Aram!

Aram duymaz, ailesinin peşinden koşarak sokakta uzaklaşır. Azad’ın annesi yeniden bağırır

- Azad, çabuk ol çıkıyoruz! (Ermenice)

Azad odasına bakınır, panikle bir şeyleri cebine koyduğunu görürüz. Annesi sinirli bir şekilde Azad’ın odasına girer. Azad, eli cebinde korkmuş halde annesine bakar.

- Hazırım anne.

Sahne 2 – Sokak - Gün

Anne ve baba, panikle evin kapısını kapatıp kilitlerler. Hızla ellerinde bavullarla ilerlerken Azad peşlerinde uzaklaştıkları eve bakarak yürümektedir. Sokağın diğer ucunda arkadaşı Berfin’i görür. Berfin’i annesi elinden tutmuş hızla bir kamyonete bindiriyordur.

- Berfin!

Berfin, Azad'a bakar, kamyonet hareket eder ve uzaklaşır. Baba kızgınlıkla peşlerinde koşturan Azad'a bağırır.

- Sırası mı şimdi çocuk! Hızlı yürü hadi!

Azad korkmuş, bir eli cebinde hızla anne babasının peşinden sokaktaki karmaşa içinde yürümeye devam eder.

Sahne 3 – Türkiye / Suriye Sınırı – Gün

İnsanlar sınırdaki sırtlarında valizler ve çuvalarla yürümeye çalışmaktadırlar. Çevrelerindeki askerler insanları sıraya sokmaktadır. Azad'ı annesinin elini tutmuş halde kalabalık ve toz duman içinde korkuyla çevresine baktığını görürüz.

Sahne 4 – Otobüs İstasyonu – Gece

Aileyi Hatay otobüs garında bir otobüsten inerken görürüz. Annesi bagajdaki eşyalarını çıkarması için Azad'ı çağırır. Azad bir eli cebinde valizi taşımaktadır.

Sahne 5 – Hatay – Kilise Bahçesi – Gün

Azad'ın ailesini bir kilisenin avlusunda görürüz. Anne ve baba diğer ailelerle konuşurken Azad nerede olduğunu anlamaya çalışarak, tedirgin etrafına bakınmaktadır.

Sahne 6 – Hatay – Varoş mahallesi - Gün

Hatay'ın varoşlarında eski bir gecekondunun içini görürüz. Aile yanında getirdiği birkaç paketi açmaktadır. Evde kırık birkaç koltuk ve çok eski bir halı dışında neredeyse hiçbir mobilya yoktur. Azad sokakta diğer çocuklarla oyun oynarken bir yandan cebindekilerini eliyle kontrol ediyordur.

Çocuklar aynı dili konuşmazlar, ama işaret diliyle körebe oyunu oynamaya karar verirler. Azad ebe seçilir. Oyun sürerken bir kadının sinirli bir halde çocuklarına Türkçe bağırıldığını görürüz.

- Size bu pis Suriyelilerle oynamayın diye kaç kere söyledim! (Türkçe)

Çocuklarının elinden tutup Arapça söylenerek onları götürür. Azad sokakta yapayalnız halde gözünün bağını çözer. Sokağın ortasında tek başına durur. Gözleri dolmuş halde bir elini cebine sokar.

Sahne 7 – Hatay – Şehir Merkezi – Gün

Sabah erken saatlerde Azad'ı ve ailesinin otobanın kenarındaki kalabalık içinde görürüz. Kalabalığın önünde bir kamyonet durur. Bir adam bekleyenlerden birkaç kişiyi Azad ve ailesiyle birlikte işaret eder ve kamyonete binmelerini söyler:

- Hadi hadi, binin çabuk!

Seçilenler kamyonetin kasanına doluşur. Kamyonet uzaklaşırken Azad'ı kasanın en arkasında kameraya bakarken görürüz.

Sahne 8 – Hatay – Tarlalar – Gün

Aileyi geniş bir tarlada güneşin altında çalışırken görürüz. Azad topraktan sebzeleri alırken cebinden bir şeyler düşürür.

Panikle düşürdüklerini aramaya başlar. Tarlanın sahibi Azad'ı görür ve kızgın bir şekilde bağırır.

- “Çalışsana lan ne bakıyon? Amel, Amel! (Türkçe, Arapça)

Azad adamı dinlemeden aramaya devam eder. Adam kızarak Azad'a doğru yürür. Azad'ın babası, oğlunu adamdan koruman için Azad'ı yanına alır. Çocuk çekiştirilirken Azad ağlayarak babasına fısıldar.

- Bir tanesini kaybettim (Ermenice)

Azadın babası Azad'ı duymaz. Azad'ı teskin etmeye çalışır.

- Her şey düzelecek oğlum. Çalışmaya devam...

Azad, aradığı şeyi bulmaktan umudunu kesmiş halde sessizce ağlayarak sebzeleri toplamaya devam eder.

Sahne 9 – Hatay –Azadların Evi – Gün

Kamera evin içindedir. Zil çalar. Azad'ın annesi kapıyı açar. Azad annesinin yanındadır. İki Suriyeli, biri Türkiyeli üç sivil toplum çalışanı görürüz kapıda. Suriyeli olanlardan biri, aile için çok kişisel soruları duygusuz bir şekilde Azad'ın annesine Arapça sormaya başlarlar. Diğer ikisi mahalledeki her evi ziyaret etmekten bıkmış halde yorgun gözlerle etraflarına bakınırlar.

Soruların sonunda Azad'ın annesine bir poşet içinde yiyecek verirler .Anne, görevlilere teşekkür eder ve kapıyı kapatır. Sorulara cevap vermekten bunalmış haldedir. Poşeti neredeyse boş mutfağa götürür. Azad peşinden gider meraklı halde.

- Anne kim bunlar, neden bu kadar soru sordular?

Annesi Azad'a bakmadan poşettekileri tezgaha dizer.

- Önemli değil Azad, yakında buradan gideceğiz.

Sahne 10 – Otobüs – Gün

Azad ve ailesini eski bir otobüste yolda görürüz. Azad pencereden dışarıya bakar, dışarda bir arsada çocuklar top oynuyorlardır. Azad çocukları izler, sonra da elinde görmediğimiz bir şeyleri dikkatle inceler ve dikkatle cebine koyar.

Annesi biraz daha mutlu Azad'a yemesi için bir şeyler verir. Azad düşünceli bir halde yemek yemektedir.

Sahne 11 – Sınır Kontrolü Binası – Gün

Azad'ın ailesini sınır geçişi sırasında beklerken görürüz. Bir polis geçenleri metal detektörle aramaktadır. Azad sırada arama yapan polisi izlerken düşünmektedir. Birden cebinden bir şeyler alır ve hızlıca onları ayakkabısının içine koyar. Sınırı geçtiklerinde Azad biraz güçlkle yürümektedir ama mutlu görünüyordur.

Sahne 12 – Erivan – Varošta Bir Ev – Gün

Akşamüstü boş bir oda görürüz. Pencerenin dışında Erivan'ın manzarası görünür. Azad evin avlusunda neşli bir halde kendi kendisine konuşmaktadır. Yerde 5 adet misket dizilmiştir ve Azad misketlerle konuşur:

- Hadi Ahmed, Tigran, Feride, Jehan, Ani! Şimdi koşucuz hep beraber!

Tüm misketleri alıp fırlatır ve misketlerin peşinden neşlele koşar. Azad'ın sesini duyarken kamera yavaşça sahneden uzaklaşır

- Bu kez Feride kazandı! Tigran ikinci oldu!

Flashback ve Müzik

Kesab'da yıkılmış bir evde birkaç misket durmaktadır. Bir misket kilisenin avlusunda, kırık misket Hatay'da bir sokakta, kirli bir misket bir tarlada yarısı gömülmüş halde durmaktadır.

Son

Not: Azad, Farsça, Kürtçe, Türkçe, Arapça ve Ermenice'de "özgür" anlamına gelir.

World In a Pocket- Treamant

Scene 1 – A home in Kesab under bombardment - Day

The parents are packing their stuff in panic in the living room. The mother is crying. Their only child, Azad, a 10-year-old boy, has difficulty understanding what is going on, what the war is about and what his parents are doing. Crying, his mother calles Azad and tells him to be quick and grab only what is most precious to him.

Azad goes to his room. Looks at the streets from his window, seeing some families running away in panic. He sees his friend Aram and opens his window.

- Aram!

Aram can't hear him. He disappears in the street while running behind his family. Azad hears his mother's voice again.

- Azad, be quick, we are leaving! (in Armenian)

We see him doing something in his room in a rush, grabbing something in his pocket. His mother comes in angrily to his room. Azad looks to his mother afraid and his hand in his pocket.

- I'm ready mom.

Scene 2 – Street - Day

Mother and father are locking the door of their house in panic. Azad following them and looking their home while they are passing the street with the baggages in their hands. He sees his friend Berfin at the other side of the street. She holds her mother's hand and getting in a truck.

- Berfin!

Berfin looks at Azad. The truck moves slowly away from the Street. Azad's father shouts to him angrily.

- What are you doing boy! Move faster!

Azad runs after his family in the crowd of the street, his hand is still in his pocket. m eder.

Scene 3 – Turkey/SyriaBorder - Day

We see people trying to cross the Turkey-Syria border with their stuff packed in their back. They are all traumatized and tired. We see Azad holding his mother's hand.

Scene 4 – Bus station - Night

We see the family getting out of the bus in the Hatay (Border city of Turkey between Turkey and Syria) bus station. His mother is calling him to help getting the stuff out. He helps with one of his hand still grabbing the thing in his pocket.

Scene 5 – Hatay – Churchyard - Day

We see the family in the churchyard in Hatay. The parents are talking to the other families while Azad looks around as if he is lost in time and space.

Scene 6 – Hatay - Suburbs - Day

We see the inside of a poor slum in the Hatay suburbs. The family is opening the very few packs they have with them. There is almost no furniture in the house, just a few broken couches and a very old carpet. Azad is playing with other children still always checking his pocket while playing.

The children do not speak the same language, but they succeed to play to get him blindfolding game. Azad is blindfolded. We see a woman running aggressively to the children shouting at her children

- I told you not to play with those Syrians! They are filthy." (in Turkish)

She grabs her children and pulling them home murmuring angrily in Arabic. Azad opens his eyes and sees that the street is empty now. He stands in the middle of the street alone. He is almost crying, grabbing something in his pocket.

Scene 7 – Hatay – City center - Morning

Early in the morning, we see Azad and his parents standing in the crowd under a highway passage. A small truck stops in front of the crowd. A man points at some of the people waiting, including Azad and his family. He calls them to get into the truck:

- Come on, come on, be quick!

The selected people get in to the back of the truck. We see the truck going, Azad looking at the camera on the back of the truck.

Scene 8 – Hatay – Fields - Day

We see the family working in a huge field, under the sun. Azad is picking vegetables, feeling a few things dropping from his pocket. He begins to search the field in panic. The farm owner sees Azad and angrily shouts

- What are you doing there? Work work! (in Turkish and Arabic)

Azad goes on searching not even hearing the man. The man rushes to Azad angrily. Azad's father pulls his son close, trying to rescue him from the angry man. While being pulled, Azad says to his father crying,

- I lost one (in Armenian)

The father is too tired to listen. He tells Azad that everything will be OK and it is time to work. Azad is unable to find one of the things. He goes on picking vegetables, crying silently.

Scene 9 – Hatay - Suburbs- Azad's home - Day

The camera is inside the house of the family. The bell rings. The mother opens the door with Azad. We see some NGO workers. Asking for very personal information in a senseless manner. There are 3 NGO workers, 2 of them are Syrian Arabs, one Turkish. One of the Syrian workers do the talking with Azad's mother in a very robotic manner (in Arabic). The other two look around tired of being traumatized in every house visit again and again.

They give Azad's mother a pack of food. The mother thanks the man, then closes the door, she looks very tired of the questions. She puts the pack of foods in the kitchen while Azad asks

- Who were they? Why they asked so many questions?

She does not even look at Azad but says

- No problem, We will leave this place soon.

Scene 10 – The bus – Day

We see the family in an old bus on the road. Azad is looking outside of the window, seeing children playing football. He examines something in his hands. We do not see what they are. He puts them back into his pocket carefully.

His mother looks more hopeful, giving Azad something to eat. He eats in a thoughtful manner.

Scene 11 – Border Control Building - Day

We see the family waiting in the queue in the border. A police officer examines the people with a metal detector. Azad thinks that he is searching for precious things and quickly grabs the things in his pocket and hides them inside his shoes.

After passing from the border, we see Azad is having difficulty walking as he has something inside his shoes. But he seems happy.

Scene 12 – Yerevan – Suburbs - Home

We see an empty room in the evening. We see the Armenian landscape outside of the window.

We see Azad in the backyard of a house, happily talking on his own. There are five marbles on the ground and Azad is talking with the marbles

- Come on, Ahmed, Tigran, Feride, Jehan, Ani, let's run!

He throws all the marbles and runs with them happily. The camera slowly goes out we hear the voice of Azad,

- This time Feride wins! And Tigran is the second!

Flashback with music:

Several marbles are in the ruined house in Kesab. One marble in the churchyard, one broken marble in the street in Hatay, one dirty marble in the field.

End

Note: Name "Azad" means "free" in Persian, Kurdish, Turkish, Arabic and Armenian

Senaryo Ekibi / Script Crew:

Alper Şen, Ferzan Özyaşar, Gagik Madoyan, Gündem Çocuk, Lilit Yeranyan, Lusine Mkhitaryan, Özge Çelikaslan, Sona Tonakanian, Serine Davtyan

12. Rolan Bykov Çocuk ve Gençlik Film Festivali Senaryo Atölyesi - En İyi Senaryo Ödülü

12. Rolan Bykov Children and Youth Film Festival Script Workshop - Best Script Award

Erivan / Yerevan – 08.10.2016